

БАТЬКІВЩИНА

РІК ВИД. III.

УКРАЇНСЬКИЙ ТИЖНЕВИК
РІМІНІ + НЕДІЛЯ, 30. III. 1947 р. + ІТАЛІЯ

ЧИСЛО 12(74)

Н. Карп

В ОДНІЙ ГРОМАДІ

На сторінках сучасної української преси на еміграції дуже часто можна зустріти артикули, які, з різних приводів, під різними наголовками, з різним підходом до справи, намагаються розглянути теперішнє становище українства, однаково в краю як і на вигнанні, і, на основі висновків, визначити його ближчі й далі завдання, поставити прогнози на майбутнє. В основному, думки щодо завдань еміграції майже неподільні: зберегти своє національне "Я", мову, релігій, традиції, звичаї і, підготовляючись фізично й морально до повороту та праці на Рідних Землях, у тісному зв'язку з Краєм продовжувати боротьбу за визволення. Коротко, - пишуть про ці завдання, - українська еміграція на - становлена виконувати функції амбасади українського народу на чужині. Зовсім певно, цей погляд гідний при - знання і його ледви чи можна оспорювати, як ледви чи можна оспорювати твердження, що для успішного виконання своїх завдань еміграції слід закрити внутрішню границю і скерувати всі свої зусилля в одну й тільки одну сторону, - до найвищого добра народу, об'єднатися в один національний моноліт. Необхідність цього дуже виразно стоїть перед українською еміграцією. "Наше громадянство, - пише до цієї теми "Українська Трибуна" ч.10. - інстинктивно прагне до єдності. Воно прагне до цієї єдності тому, що розуміє: тільки єдність може гарантувати дієвість і силу провладу, спроможного успішно справитися з труднощами нашого складного положення еміграції. Наше громадянство прагне до єдиного з'ясування свого положення і такої ж ясної програми наших дій, як у політичній, так і громадській сфері збірному українського життя. Отже, єдність і це раз єдність! Довговікова практика показала, що роз'єднання і міжусобиці ніколи не сприяють інтересам народу, а навпаки, потуряють намірам ворога. І на це справу погляд ясний.

Натомість, ось коли мова про єдиний провід, що координував би всі дії еміграції, коли мова про принципи створення такого провладу, вилоняться розходження в думках. Ці розходження, поєднані з деякими іншими питаннями і - знову таки - старим міжпартійним вороженством, викликають у скитальській середовищах гарячі дискусії, сварні, ба - між примітивними - навіть колотнечі.

На тему єдиного провладу читаємо: "Український провід мусить творити коаліція всіх партій, під провладом найсильнішої. Вона /коаліція/ має бути збудована не на механічній zasadі, де б кожна партія мала рівний голос, незалежно від своєї питомої ваги, але на zasadі, що на ній побудована кожна коаліція: найсильніший перебирає провід, - всі інші співпрацюють" /"Час", ч. 43 -65/; або: "відкидаючи намагання єдиної групи підпорядкувати собі все українське політичне життя, Координаційний Український Комітет визнає, що ведення нашої визвольної боротьби в справі цілої нації, а не єдиної партії" /Комунікат КУК, ч.2./; чи: "для виконання цих завдань /консолідації й координації - прим. авт./ покликаться до життя Координаційний Український Комітет, зложений з управлених рівних представництв усіх політичних організацій, що беруть участь у тій акції" /Комунікат КУК, ч.1./

Тут можна б навести ще декілька цитатів з преси та комунікатів, але обмежимося поданими і ще одним твердженням, що потребу консолидації й об'єднання відчуває в се українське суспільство. Йде тільки про принципи, на яких ця консолидація могла б ос - т а т о ч н о здійснитися.

На нашу думку, на те, щоб якась ідея прищепилася, змогутніла й прибрала конкретні форми в і д а в н о м у суспільстві, в першу чергу треба, щоб це суспільство одобрало її в цілому, повірило в неї як у єдиний засіб для досягнення свого добра. При сприйнятті такої ідеї кожному одному членові суспільства треба мати на увазі не свої дрібні особисті інтереси, не інтереси партіюки, але найвище добро, д о б р о з а г а л ь н е. Поіно той, хто в цей спосіб сприйняв ідею, може приступати до дискусії над її здійсненням і, вкінці, до самого здійснення.

І ми святс переконані, що, коли українське суспільство на еміграції насправді й до глибини свого ества перейняте ідеєю об'єднання во ім'я спільного добра, а в цьому ми теж не сумніваємося, - її здійс-

нення прийде рішуче й невідкладно, прийде злиття всіх рік і ручаїв, які - кінець-кінців - плинуть в одному ж таки напрямі, до побудова монументу української державности.

Це справа в загальному. Коли мова зокрема про нас, таборян, то ми, як одна з галузей українства на вигнанні, без найменших, мабуть, винків і без ніяких застережень ідею консолидації й об'єднання одобримо. Інша річ - індивідуальні погляди на способи здійснення ідеї. Ці погляди, коли вони вже є, зовсім природно, можуть бути різні, як не може бути двох ідентично однакових думок про одну й ту саму річ. Але наші погляди в тому випадку мають на загальний хід справи дуже й дуже малий вплив. Наше, таборівців, становище того роду, що ми - все це в у м о в и н а х п о л о н у, визавлені навіть одього малого - на вид - права яким користуються ДП в Німеччині, - вибирати з-поміж себе свою безпосередню владу, таборову раду. В наших умовах встановлення адміністрації проходить багато простіше, старим і випробуваним способом призначування збори. А вже тим менший вплив можемо мати на українське політичне життя поза табором. Отже, наш погляд, наше т.зв. політичне переконання, силою обставин, мусить лишитися нашою особистою справою, без більшого впливу на ближче й даліше оточення. Принаймні до часу звільнення.

І це одна обставина: брати участь у вирішуванні питання, хто має стати на чолі української еміграції й на яких принципах опертися в веденні оборони її інтересів, коли це питання єднаться з іншими, - значить брати участь у політичному житті. А спитати б: чи політика вивнесла нас на поверхню життя, як воликів? Ні, і ще раз ні. Як таких, нас вивнеси не політичні шукання й не політичні теорії про методи створення держави й керування нею, але тільки і тільки л ю б о в до Б а т ь к і в щ и н и. Вона, оця любов, прагнення кращого для народу, поставили нас під зброю, спалили в одну збіту громаду, послуговавшись модерним терміном, - сконсолідували наші зусилля. В тій консолидації ми пройшли ціл Європи, від Бродів - по Ріміні. І своїм воляцьким принципом нам слід лишитися вірними й за прогатами, незалежно від того, хто ми: "воєнно-піддані", "інтерновані", чи просто такі полонені. Щобільше, завдання, яке взяли ми на себе з хвиляхом, коли привдягнули однострій, коли скоординувалися в одній громаді, однією надиханій ідеєю, гажити і гажитиме й нас, хочемо ми того чи не хочемо, в сьиди в війську, в полоні, в цивільному житті, і завжди, доки наші руки будуть вистарчающе сильні це раз піднести зброю, або доки це завдання не стане здійснене. І наша консолидація тим сильніша, що вона зменшована потом спільних трудів, окуплена жертвою крові наших товаришів.

Чи це, що ми не беремо активної участі в політичному - в вузькому того слова розумінні - житті українства на вигнанні, виключає нас позь межі українства загалом? Чи "стояння осторож" перешкадає нам бути однією його гранню? Чи означає воно, що нам не дорога українська справа? - Маємо враження, ніяк ні. На своєму відтинку, довіреному нам Богом і народом, ми, в міру наших сил і в міру того, що дозволяли обставини, виконували й повинні виконувати далі і на ш і завдання. Але політика, мабуть, належить не нам. Вона лежить у засягу компетенції інших людей, більш на те придатливіх, яким, без сумніву, народне добро неменш лежить на серці ніж нам. Треба вірити, що працю на своєму полі вони поведуть так, як можна буде найраде.

Б люди, такі тут, між нами, які стоять на становищі, що нам слід більш активно цікавитися загально-українськими, а зокрема емігрантськими, справами, мовляв, ми повинні жити тими ж потребами, що ними живе основна частина нашої політичної еміграції в Німеччині й Австрії, дихати тим же повітрям, яким дихають там. У відповідь на це, не боячись помилки, можна б сказати: усім п о з и т и в н и м, чим живе наша еміграція, живемо теж і ми. Чи мають ті люди на думці щось інше? Може, саме оце, про що пише "Українська Трибуна" ч. 18, /42/: "Спостерігаючи національно-політичне і громадське життя теперішньої української еміграції, мусимо прийти до висновку, що воно далеке від здорового стану..." "В наслідок діяння цих внутрішніх і зовніш-

ніх причин /політика окремих груп і форми, в яких вона викидається, та ворожа агентура, що намагається розло- жити еміграцію з нутра - прым авт./, починається в нас така плутанина основних понять в ділянці нашої націо- нально-державницької політики, з'являються такі про- яви засліплення й ненависти, що все це цимраз важе приписати т і л ь к и бракові політичної культури й розуму тих осіб і груп, що діють саме так. Цимраз білях настирливо насувається думка, що ворожа агентура, вико- ристовуючи брех політичної культури та нерозум згаданих осіб і груп, проникла вже досить глибоко в національний організм нашої еміграції. Розуміється, просякає вона не тільки власними засобами, але й через "ідейних" та доб- ре оплачених агітаторів з українського середовища".

Немає причин, які не дозволяли б вилити "Український Трибуни" в цьому, що вона лише. Сила-ска- ленна статей та дрібних повідомлень інших часописів листів від рідних та знайомих - тільки потвердження цьому. Це, так би мовити, інша сторона медалі, проти- лежна цій, що відбиває краєді змагання нашої еміграції, змагання до єдності. Чи єме це другу сторону медалі на думці ці люди? Коли так, йдучи за думками "Української Трибуни", можна підозрівати, що і в нас діють зовнішні чинники, які мають на меті розложити нашу громаду від нутра.

Наше завдання тут, у таборі, видається бути ясним: в межах нашого малого гурту приміняти себе до здорових прагнень суспільства, прагнень до єдності й консолідації. Практично уявляємо собі це примінення,

як повне збереження нашої внутрішньої спільності, про- яку мова вище, збереження й шкелання товариської та - при наявності політичних переконань - політичної т е р п и м о с т и, як праці для себе й гурту на визначенні собою й гуртом становищах: у школах і інших установах, в вартатах, робочих ко- лонах. Лиш у цей опосіб, а не в інший, зможемо положи- ти свої цеглину, міцну й тривку, в будову сильної укра- їнської спільності. Не примітивне політиканство з аука до аука, не роздавання бромур з-під поли й не - у ви- сліді - лайка, викивання помий собі взаємно на голову та бійки на політичному ґрунті зможуть нас скріпити. Щонайбільше, вони виставлять нам свідectво нашої не- культурності. нашого безсудла.

Кінчаючи свої міркування, зачитуємо виімок із статті Я.Байлика, поміщеної в "Українському Бюде- тні Інформації" ч.10, п.м. "Терцім нон датур": "6 дві можливості перед українською політичною еміграцією: або вона чесно сповнить свій обов'язок і поверне на Рідні Землі, тоді слово "емігрант" стане синонімом везеолого- шляхотного споєнення обов'язку супроти Батьківщини, або вона, потонувши по аука у взаємній боротьбі та во- роженні, не зуміє видігнати себе із внутрішньо-полі- тичного примітивізму, не сповнить свого природного призначення. Тоді вона частинно розплинеться у світі й переміниться в господарську еміграцію, частинно, се- ред тих чи інших обставин, вернеться додому, де слово "емігрант" стане синонімом ганебного, негативного, де- структивного. "Терцім нон датур".

B.D. КАРЛО ГОЛБДОНІ

/ з нагоди вистави "Мірандоліна" /

Половина XVIII ст. В бурхливій Венеції гра- нить численні групи старої італійської комедії машкар, що свій початок взяла від т.зв. "комедія дель арте". В той час на європейській сцені все більше місця завойовує со- бі талант французького письменника Жана Мольєра, так від- зеркалений у його славних комедіях. Англійський славний драматург Віліям Шекспір теж лишає свій шляхотний слід у європейському театрі.

Це загальна картина. В Італії ж панує ко- медія машкар, що вже набрала надто консервативного харак- теру. "Комедія дель арте" була надзвичайно відрадним і позитивним явищем у часі її народження /половина XVI ст./ Вона вийшла з глибини народу, і її створили напіс-профе- сійні актори-ремісники, що й на кону говорили кожний своїм діалектом, тобто говіркою цієї місцевості, звідки він сам походив. Основов артистичної праці творців "комедії дель арте" була і м п р о в і з а ц і я, що опиралася на кистякові, сценарієві, за яким слідували актори. Це дєвало величезну можливість акторам додавати різні "ляц- ці", вставки, що робили таку виставу надзвичайно акту- альною. Часом доходило до таких ситуацій, що, ипр., акто- ри починали виконувати зо оєпени чинки якогось державного мужа, а відн ... з'являвся в залі; тоді актори різко, не- мов ведені силою "чарівної палички", змінювали свою по- літичну сатиру буденними жартами /бійка, піятика, обжир- ство і т.д./.

Крім діалекту та імпровізації, актори "коче- дії дель арте" широко послуговувались т.зв. б у ф о н а -

д о ю, перебільшенням /надзвичайно великі носи, дивною форми голови, кількаметрові макарони й т.п./ Велика кількість танків мала місце в цих виставах, але особли- вої уваги заслуговували стандартні типи машкар, що їх - у типових випадках - було до 10. Це були дві пари з а к о х а н и х /1-й коханець енергійний та хвалий, його партнерка м'якої, ліричної вдачі, а другий - слабого ха- рактеру, зате його партнерка енергійна/. Далі йшли: двох старих батьків /1-й д и н а м і ч н и й, 2-й ста- т и ч н и й/, двох слуг, /1-й активний, хитрий та до- ступний, а 2-й пасивний, лінійний і вайло/. Дев'ятою діє- вою особою була с л у ж н и ц я - комічний персонаж - і, нарешті, військовий капітан, згалько й болюз /сатира на єспанського офіцера-окупанта/.

[Ціє стоїття /до половини XVII./ можна бу- ло назвати "золотим добою" "комедії дель арте". Але по- стать геніяльного французького письменника Мольєра /1622-1673/, що, крім "комедії дель арте", сприйняв духову старітку героїв Шекспіра, засвоїв її та склав т и п о - в і л о д с ь к і х а р а к т е р і д л я своїх діє- вих осіб, як скупість Гарпагона, інтригаство Тартюфа, гіпохондрія Аргона й т.п. Таких характерів не знала ста- ра італійська комедія. Більш того, вона дедалі набара все більше рис вистави ц и р к о в о г о характеру, все більше зводилась до звичайного набору різних точок. Нитка сценарія губилась у виставі, а бубонова виходила на пер- ше місце, лишаючи далеко позаду здорову, творчу імпрові- зацію. До старої італійської "комедії дель арте" треба

M.B.-ий ВІДПОВІДЬ

Мільярдами ієкор розбивалося золоте про- міня сонця об вити моторів, силуючись заглушити бо - лезнявий регіт неба. Одна по одній, низько над землею летіли ескадрилі важких машин. Місто, немаче маком за- сієне поє, було вквітчане червоними прапорами. Дітяч- ські замітки вулиці, дахи будинків. До нестерпно дразли- вого брязкоту шиб долучувалися вигукувані гасла, довго невможкучі "ура!" і шумом незрозумілої людської радо- сті летіли наздоган сріблястим птахам.

Беркут, протискаючись до трибуни крізь ті- сну етіку людського натовпу, аж упрів.

- Пропуск? - зупинив його сержант міліції, заступаючи дорогу.

- Я не маю, але... - сказав декілька слів до аука міліціонерів.

- Підходіть тут. Вале прізвище? - сержант деревів погляд на група лейтенанта.

- Старий лейтенант Беркут...

- ... орденмосець, - додав, усміхавшись сержант і побіг по сідлицях на трибуну.

За хвилину по ній сходив генерал. Зупинив- ся перед виструнченим молодиком.

- Старий лейтенант Беркут прібув на наказ.

- випалив одним віддиком, відірвав руку від козирка й легко, немов борючись зломити, отиснув худощаву простяг- нену до нього руку зверхника.

- Машини, провірена старшим аеротехніком Н., готова до вилету! - відійшов убік, даючи дорогу при- бувним лімузьям.

Недалеко від брезентового накряття, на це- ментовій доріжці, чекав на старт новенький спортовий моноплан. Обійшовши довкола, генерал полескав машину по крилі й обернувся до Беркута. Подивився на годинник.

- За п'ятнадцять хвилин скінчаться показо- ві скоки парашутистів. Рівно в другій годині стартуете ви. Пам'ятайте, що я говорив. Вам припала честь пробу- ти в повітрі єорок п'ять мінут і показати нашому цивіль- ному населенню здібність і майстерність молодого совіт- ського пілота.

- Бєть, товаришу генерал-майоре!

- Глядіть, не принесіть сорому своєму прі- звищу, - картував генерал. - Беркут належать до кри - летой імператорської родини непереможних у цім п'ятім океані.

Подібні речі Беркут чув на кожному кроці, починаючи від своїх банзьких товаришів, а кінчаючи зверхниками. Всі ці люди, з якими працював любий, хва- лий й задріжля, дивлячись на його величаву постать, що була немов ажита в бронзі, з усіми рідко даровани- ми людні додатніми рисами. Одного тільки бракувало їй: того, що каже про вдоволення життям самої людини - хе- міки. Ніхто не бачив його лиця усміхненим. І не дїво. Впріє сиротом, вихованцем інтернату. Перейшов школу життя з усіма притаманністими совітської дійсності. Можливо, це й була одна з головних причин успіху в по- чатій карієрі. Він цього не знав. Правда, його знан- ням і здібностям ніхто не міг заперечити. Це з десяти- річчя був відмінником, успішно закінчив військову аві- аційну школу в Батавську, а по двох роках служби в бо- євій частині належав до передових пілотів совітської авіації.

З кабіни літака дивився у блакитну даль. Вона всміхалась до нього, простягала невидимі руки, кликала в обійми.

- Готуєсь! - донісся наказ аеротехніка.

Підняв руку.

- Увага!

- Від знята! - гукнув Беркут, натискаючи стартер. Дав повний газ, і машина здригнулась, пробу + джена від сну снівом мотору. Підкорилась волі пілота й понеслась на зустріч, бажану Сварогом.

Єорок п'ять хвилин літак, відчувачи на со- бі погляд сотень тисяч пар очей, хукався в промініні сонця. Нагло захлєснувся гістеричним плячем і претав беззладно падати вниз, щоб потім, немов відбившись від трампліни, з ревом раненого звіря скіпнтиналажних глє- дачів і зривався догора. Одна фігура вищого пілота уга- мідалась дуром. Нарешті - остання мертвя петля, іте - нор, коло над містом, і Беркут повів втомленого літака до посадки.

Пустарями вкрилась колосисті колієси лани довкола новозбудованого аеродрому. Покинув заросли їх межі, зеленню покритий різьблені дороги до замерзлх садів їх добайких аеродарів. Знівечені садки ковались.

було власти новий зміст, нову душу, людські характери. Честь зробити — припала Карлові Гольдони /1707-1793/.

Нелегка була місія Гольдони, але він сміливо взявся за неї, особливо, коли він почав працювати в театрі С.Люка. Гольдони лишив по собі надзвичайно цінні мемуари, що й на сьогоднішній день є настільною книжкою фахового театрального мистця.

Перш усього треба було довести до мовної реформи "комедії дель арте", де всі говорили різними діалектами. Далше треба було рішуче відмовитись від імпровізаційного сценарія, а встановити для драми постійний писаний текст, як першу основу для будовання характеру. Такий текст дуже обмежував буфоніаду й цим виводив акторів із похону циркового мистецтва, а крім цього дозволяв драматургові поширити свої типи поза межі стандартних типів старої "комедії дель арте".

З цим Гольдони пішов у мистецький бій і швидко переміг своїх ворогів, зокрема відомого у тих часах драматурга Петро Кіпрі. Краді актори були змушені перейти на сторону Гольдони, і його мистецьке положення скріпалося. Однак Гольдони мусів розпочати нову мистецьку боротьбу, на цей раз із талановитим драматургом Карлом Гоцці. Це мистецьке змагання ввійшло в історію під назвою "в і й н и б у ф о н і в". Гоцці виріс і виховався в атмосфері середньовічного замку, в знаній аристократичній родині. Тут крилися коріння його буйної фантазії. У творчих шуканнях Гоцці пішов компромісо-

вим шляхом. Він зашив у своїх драмах ч а с т и н н у імпровізацію, на основі поетичного писаного тексту, прикрашеного його буйною уявою. Успіх його перших драм був забезпечений, оо їх автор шов на компроміс із глядачем. Це прийшло одночасно до смаку й італійським акторам, що в своїй переважачій більшості були виховані на традиціях старої "комедії дель арте". Вони стояли до послуг Гоцці, а Гольдони, який вперто витримував кілька років мистецьку боротьбу, мусів поступитися. Переміг Гоцці, бо його підтримав венеційський глядач, що шукав у театрі тільки барвистого видовища.

"Бій" між Гольдони й Гоцці — це класичний приклад мистецьких змагань між театром-виховником і театром розваги, між театром принципу й компромісовою згодою з глядачем.

Після доби Гольдони-Гоцці, в історії світового театру повторювалася "війна буфонів". Початок ХХ ст. приніс перемогу прихильникам театру Гольдони а в роках після першої світової війни знову перемогла лінія Гоцці.

В сьогоднішніх часах все більше виривають мистецькі голоси за поворотом до славного театру Шекспіра, театру душі. Коли так стоїть питання, то тут Карло Гольдони зо своїми комедіями й театральними твердженнями — наш перший спільник. Ми — за театр, що виховує й освідлює нашого громадянина, ми проти барвисто-екзотичних видовищ; ми — за показ у театрі справжньої людини, а не блазнів, що розважають глядача.

О.Пилип

ІСПАНІЯ НАПЕРЕДОДНІ ВЕЛИКИХ ПОДІЙ

В останні тижні світова преса принесла низку сенсаційних відомостей про Іспанію, які мають вказувати на те, що ця країна стоїть сьогодні перед великими змінами. У всіх цих вістях говориться про близький кінець диктаторського режиму Франко та про відновлення в Іспанії конституційної монархії Бурбонів. У зв'язку з цими новинами, усталив дуже червоної еміграційний іспанський прем'єр Хосе Хіраль, і на його місце прийшов новий емігрантський уряд, який більше схильний до згоди з монархістами й має виразу з а х і д н ю орієнтацію. Сам генерал Франко заснував у Мадриді комісію "для розгляду можливостей монархічного ладу", а його виласник монархіст і колишній франківський міністр Хосе Ларраз, нав'язав контакт із іспанським претендентом на трон, Дон Хуаном, у Лізбоні.

В період громадянської війни Іспанія була предметом міжнародної політики, іграшкою в руках могутніх зовнішніх сил: чужинецьких фашизмів і III Інтернаціоналу. Немає сумніву, що й тепер це серед іспанської еміграції та в темряві країнового підпілля діють сили, які хочуть довести країну знову до стану внутрішньої борні й чужинецької інтервенції. І, мабуть, єдина можливість уникнути цього, — це поворот до традиційної для Іспанії монархічної державної форми.

Теперішній суспільний і політичний стан іспанської нації й іспанський національний характер глибоко коріняться в історії й традиції цієї країни. Палкий

іспанський патріотизм та воєнна завзятість проти всіх ворогів, — це наслідки довгих визвольних змагань іспанського народу в середньовіччі проти арабських маврів. Потім, після визволення з-під арабського ярма, Іспанія переживала часи нечуваного політичного й господарського розквіту. Тоді, за часів Карла V й Филипа II, у своєму "золотому столітті", Іспанія була наймогутнішою державою світу, на землях якої "ніколи не заходило сонце". Вона відкривала і здобувала нові континенти, вона дала тоді європейській культурі великих поетів і маярів. З цього, власне, періоду іспанської величі походить слава іспанська гордість — "грандецца".

Іспанці особливо горді й недовірливі у відношенні до чужинців. Вони з обуренням відкидають усяке чужинецьке втручання в справи. Ця гордість іспанського народу стала тепер деакою підлогою режиму генерала Франко. Коли в грудні минулого року планує ООН вирішити провести міжнародні заходи проти іспанської диктатури, це викликало справжню бурю протестів серед іспанських народних мас і довело не до послаблення диктаторського режиму, а навпаки, — до його скріплення.

Все ж таки, хоч диктатура генерала Франко не дорівнює у своїй політичній практиці злочинства деяких інших тотальних режимів, вона має багато дечого поганого в собі, як і кожна диктаторська влада.

Перша хвиля її це страшенне роздування бюрократії. Підраховується, що в сучасній Іспанії тільки 40%

коля своїх одностройників, які, здивовані, дивилися йому вслід.

Мовчки пройшли одні вулиці, другу.
— Я вже вдома, — зупиняючись біля одного з будинків, перервала мовчанку дівчина. — Не знаю, як вам дякувати...

— Це лишне. Станути в обороні покровидженого-обов'язок кожного громадянина.

— Так, але все ж ви заслуговуєте на подяку. Колись, може, віддячуся вам, а зараз, якщо хочете, ходім до хати, познайомлю вас із моїми батьками.

— Знайомити незнайомого?
— Один із товаришів назвав вас Беркутом...

— Так, це моє прізвище.
— А моє ім'я ви самі відгадали.
— Марійка?

Потвердила головою.
— От, бачте, ми знайомі. Ходім! — і потягнула в відкриті двері.

По годині, проведеній у розмові з батьками Марійки, відходив. Почував себе трохи пригнічено, навіть скомпромітовано. Марійка випровадила його на вулицю.

— Ви чимось невдоволені? — запитала обережно, завваживши в ньому зміну.

— Самим собою.
— Чому?

— Питаєте, чому? Не знаю, як це пояснити. Бачите... Я також українець... Не знаходив слів для пояснення свого невдоволення цій гарненькій садичанці, що одверто гляділа йому в очі, дожидаючи відповіді.

— Вам може бути смішним, але скажу просто: для мене прикре незнаня рідної мови.

Марійка не сміялася. Розуміла його.
— Якщо хочете, буду вас учити, — сказала, подаючи руку на прощання. — Приходьте завтра.

— Я думаю, що ви... не докінчив. — Дякуй. До побачення! — Стиснув руку дівчині.

Вдихаючи нічне повітря, йшов скорим кроком назустріч завтрашньому дню.

Минали місяці...

під допущами, терплячи глумливий сміх докучливої кропиви. Катині, як засоромлені дівчата, прикривали своє зубохіле тіло чорнобілосом. Налікано третілі, недовірливо дивлячись на величезних птахів, що димелями увихались над ними.

Рік минув, як Беркут в Галичині. Радів новому місцю праці. П'ять-шість годин служби, а решту... Іноді бачили його в місті С., проходжувався з однією дівчиною.

— Він таки не мінє своєї красуні — говорила між собою товариші.

— Чи заслужила собі вона на нашого Беркута?

— Ти це її не бачив?

— Ні.

— Знаєш, я не дуже люблю спіднички, але за це...

І часта його, що не чув останніх слів Беркута. Прийшовся б скоштувати його п'ястуха, що міг при першій дотикі відправити чоловіка коли не на той світ, то принаймні на довгий час до лічниці.

Дивними чарами овіяла Марійка шорстку душу Беркута. Її сміливий погляд, вроджена гордість, незрозумілою мовою збудили його приспані почуття нікноті, амбіцій. Не раз, розмовляючи, згадували вони день своєї першої зустрічі. Це було в один із вечорів. Беркут уперше був у місті, стояв біля кіна, розглядаючи проходячих. Зупинився поглядом на стрункій дівчині, що підходила до каск. Нараз її підхопив під руку елегантно вбранний чоловік. Щось хотів шептати на вухо. Дівчина силкувалася звільнитися, особляк не пускав. Обурена нахабним заліцанням, почастувала незнайомого поличником. Невідомо, що було б далі, коли б не з'явився Беркут.

— Marie, — промовив спокійно, звільняючи руку дівчини. — Я все бачив... Мовчіть! — стиснувши брови, дивився в лице нахаб, що, побачивши біля себе Беркута, почав виправдуватися. — Ви отримали ваше по заслузі від моєї дівчини і, коли хочете, щоб про це не довідались далі, заберитеся геть!

Беркут звернувся до розгубленої дівчини:

— Прощає за непрохане опікунство й дозвольте відпроводити вас до хати.

— Якщо будете такі ласкаві...

Беркут, ти йдеш до кіна? — запитав один з гурту товаришів.

— Іншим разом!

Обережно взяв лікоть незнайомці й звів із

населення працюють продуктивно, 60% мешканців живуть /прямо чи посередньо/ з державної адміністрації. Така надмірна розбудова державного апарату дуже багато коштує державі. При тому нездарна бюрократія дуже зане-добала еспанське народне господарство. Про це говорять найкраще статистичні цифри; за офіційними даними еспанського урядового синдикального органу "Травахо насіо - наль", державні видатки Еспанії зросли з 1935 до 1944 р. з 6 до 19 мільярдів песетів. Одночасно еспанський національний прибуток зменшився з 25 на 22,5 мільярдів. Грошовий обіг зріс із 5 на 23 мільярди. Сьогодні Еспанія стоїть перед загрозою інфляції й державного банкрутства. Це тим давніше, що Еспанія не брала участі у світовій війні й могла користуватися всіма благами нейтральності.

Як кожний тотальний режим, так і еспанський, опирається на одну монополну урядову партію, якою є "Фаланга" - організація, що на протязі свого 16-літнього існування проходила не одну зміну й еволюцію та в якій зібралися за той час різні елементи: фаністівські боевики Прімо де Рівери, монархічні "Рекете" й робітничі синдикальні "Хунти", де поважно роля грають колдони анархісти-синдикалісти. Під час громадянської війни й після неї фаланга відіграла поважну роль в організації військових сил й адміністративного апарату нового режиму. Тоді було в ній, без сумніву, багато ідеалістів, справних еспанських патріотів, які були учнями націоналістичного філософа Хосе Ортега-і-Гасета.

Але, як і кожний інший тотальний рух, Фаланга мусіла згодом перетворитися в те, чим вона є сьогодні: у безконтрольне правління кліки, в орб паразитів і кар'єристів, зненавиджених народом. "Тепер в Еспанії, - пише один швейцарський кореспондент, - на одного прихильника Фаланги припадає три противники її. Хто прямо не користується з фаланги, той не хоче про неї нічого

знати... Сьогодні Фаланга є зайвим баластом."

Отже, щоб вийти зо свого тегерінського міжнародного і внутрішнього глухого кута, Еспанія мусить збудувати диктатуру Франко й тотального режиму Фаланги. Але вона не хоче й не може ризикувати новою громадянською війною; тому дотепершні зусилля війни мала червоних заворушників і терористів не мають ніякої шанси потягнути за собою еспанські народні маси й повалити франківську диктатуру.

Але в Еспанії є дві сили, які завжди були наймогутнішими організаціями в ній: традиційно-католицькій і воєничій країні: Католицька церква й армія. Церква, хоч вона була тимчасово послаблена ліберальними рухами XIX ст. й пізнішою комуністичною агітацією, має й далі найбільшій моральній вплив на маси еспанського народу. А армія, яка була фактичним переможцем в останній громадянській війні, має у своїх руках найбільшу матеріальну могутність.

Обидві ці сили, які під час домашньої війни були прихильні до Франко, अब нейтральні, тепер заїняли виразно негативне становище до перетвореного режиму Фаланги й готуються до того, щоб перевернути її спадщину. Вони по своїй традиції моральній і силі. І, коли зважимо, що в широких масах еспанського народу, особливо ж серед селян, монархія ніколи не перестала бути популярна та що монархічна реставрація мала б напевно підтримку також серед деяких західних великодержав, зрозуміло, чому тепер про відновлення еспанської монархії говорять уже не тільки чужинські журналісти, але й франківські міністри й червоні ресудікаційські емігранти. Нам здається, що на віднов монархічного ладу в Еспанії є вже тільки питання часу.

Українська Думка

ЩО НОВОГО В СВІТІ

ОГЛЯД ПОДІЙ

Комунізм - загрозою для ЗДПА.

Заява президента ЗДПА Трумана про намір улітку поміч для Греції й Туреччини викликала в цілому світі велику увагу. Уряди майже всіх держав світу з задвоєним інтересом, і тільки одна Москва, з на нею кому ністю всього світу, встановилася до неї негативно. Різким думок цих двох таборів характеризують найкраще заяви представників урядів та коментари різних часописів. І так, американський сенатор Ванденберг, провідник комітету для закордонних справ ЗДПА, на одній із лекцій на цю тему висловив погляд, що американський конгрес повинен підтримати президента. Він заявив, що запланованому конгресу є зважити напружені відносини між ЗДПА і СРСР, і це зважити неможливо без порушення демократичних засад і карті ООН.

Також підсекретар міністерства закордонних справ ЗДПА піддержав заяву Трумана, зазначаючи, що спонукую американський поміч для Греції й Туреччини є турбота за спокій та порядок у тих державах, до віддання яких є потрібна допомога та осправна армія.

Та найквалітативним виступом у справі допомоги була промова виконуючого обов'язки міністра закордонних справ, віце-міністра Ечесона. Ечесон заявив, що в випадку неодрезання помічі, в Греції дійшло б до економічного заломання і кризи уряду, а тим самим - хаосу і безпорядків. Відповідальність за поміч Греції й Туреччині не можна передати іншій державі, чи навіть ООН, бо вони не мають потрібних фондів. На Грецію й Туреччину дається тепер з неспокоєм населення від побережжя Середземного моря аж до Китаю і заставова - етоса, яка доля його чекала, коли б у цих двох державах запанували тоталітарні режими. На думку Ечесона, поміч ЗДПА для Греції й Туреччини не повинна допровадити до війни. Мотивуючи причини американської допомоги Туреччині, Ечесон сказав, що на цю державу натискають зовнішні сили, а ЗДПА залежить на відданні турецької незалежності. Щоб аберотти ця незалежність, турецька армія мусить підвестись до рівня армій тих країн, до її загрозоють.

У своїх дальших міркуваннях Ечесон сказав, що наявність комуністичних урядів у Греції й Туреччині означала б серйозну загрозу для ЗДПА та світового миру. Та не тільки там, але і в цілому світі комуністичні організації небезпечні, тому ЗДПА не можуть допустити до їх переваги.

Помимо цього, що ЗДПА переймають опіку над Грецією від Великої Британії, то не будуть у політці йти шляхами попередника, але поведуть свою власну політику.

Із вдвоєним прийняв заяву Трумана також уряд Великої Британії. Британські керівні круги розцінюють заяву, як велику колесу й відтяження для імперії, бо ці уряд привів до переконання, що він не буде у спроможі далі давати допомогу обом країнам, хоч ця поміч замикалася тільки в рамках питань організації грецької армії.

Рівно вдвоєно прийняла постанову американського президента британська опозиція, а її провідник Черчилль сказав, що заява Трумана збільшує можливість забезпечення світового миру. Черчилль підкреслює, що політика Великої Британії й ЗДПА не оцрта на силі й взаємних уступках але на тривкій приязні.

У Греції, на змак відячності за обидяну поміч, припавши на дві години праць. Грецький міністр закордонних справ оцінив заяву Трумана, як зворотню точку не тільки в політці ЗДПА, але й цілого світу.

Прем'єр турецького уряду висловив надію, що заява Трумана послужить заворукою світової безпеки та збереження вільності.

Майже вся світова преса по цей бік залісної куртини заявила за проєктовану помічю для Греції й Туреччини, а "Нью-Йорк Таймс" тверде, що заява Трумана є остерогом для СРСР закінчити агресивну політику та примінитись до карті ООН.

Зовсім відмітно приймають заяву комуністи. І так, ексекютива британської комуністичної партії висловилися проти заяви Трумана, називаючи її початком вмішування ЗДПА у внутрішні справи різних держав і намаганням ослагнути провідне становище в світі.

Зокрема голосно кричить преса СРСР. На її сторінках зустрічається заввага, що перед двома роками Труман обидів американському народові йти в питаннях закордонної політики слідами Рузвельта, але ж своїми виступами всім уже доказав, що наприкінці попередника для нього не зобов'язуючі "Ізвестія" обвинувачують ЗДПА в новому вмішуванні у внутрішні справи Греції і вказують, що ЗДПА не беруть під увагу зобов'язань, які вони взяли на себе з хвильною приступлення до ООН. На думку часопису, ця заява могла бути проголошена донайшвидше по закінченні праць балканської комісії ООН. Вкінці часопис докоряє ЗДПА за те, що вони бажають заповнити собі провідне місце в світі й поширюють, під претекстом фінаксових допомог, свій імперіалізм, до якого зма-

На Маринесі

"Зьєсоціалізована" катастрофа.

В останній тижнях совітський уряд оголосив широким кругам свого громадянства й цілому світові, що СРСР стоїть перед обличчям гострої господарської й промислової кризи, спричиненої воєнними знищенням - з однієї сторони й небувалою посухою - з другої. Згідно з офіційними соціалістичними даними, найбільш загрозовеними являються території на захід від лінії Куйбішев-Каспійське море й на південь від лінії Орел-Куйбішев. Отже, в тому тех Україна та Північний Кавказ, найбільш багаті землі Союзу. Положення дуже серйозне і рівне таким же з 1891 і 1921 рр. Різнця між цими двома й сучасним, як каже Андрєва, хіба в тому, що ... тоді суспільство було безградне звороти нещасть, а тепер воно владуване могутньою зброєю, - системою колективного господарства, має над собою добийаю опіку комуністичної партії і, зокрема, Сталіна. І, як з війни переможцем вийшла червона армія, так зараз цілком зуміла опанувати кризу партія, визначну роль в поборванні кризи відіграв сам Сталін, який ніякдо й енергійно зорганізував величезну допоміжну акцію найбільш загрозовеним. Таким чином, катастрофа зьєсоціалізована...

Виходило б несправедливо в, а радше були б, коли б не те, що в СРСР - партія, колгоспи. "Не мали б ми колгоспів, - стояли б перед серйозним загрозою голоду"... Голод в 1891 р. наніс перший удар царизмові, голод 1921 р. викосив 25 мільйонів людей. Але тепер не повториться ні перше, ні друге.

Значить, в країні рад можливо зусього зробити пропаганду; для її ведення можна використати навіть і ... голод.

Цікаво спостерегти, що совітські чинники причини кризи приписують, поруч воєнного знищення, унерухомлення фабрик, браку знаряддя, посухи і т.п., - фактові, що німецька окупаційна влада на совітських територіях подіквідувала колгоспи й землі розділяла поміж селян. У висліді, відігнавши німців, совітська влада мусіла зустріти на шляху до установлення порядку й добробуту ще

й трудність привертання колгоспної системи... К в на ділі виглядала німецька деколективізація - загальною власною. Пани з гурту Розенберга

гакт певні американські круги.
 Подібно в "Новое время" докоряє
 США, що вони бажають зміцнити свої
 стратегічні позиції на Середземному
 морі, як теж скріпити причлики для
 нашої промисловці на Близькому й
 Середньому Сході. Греція й Туреччина
 за словами часопису - є тільки етапом
 у цьому плані. Загалом, заяву Трумана
 часопис характеризує як протикомуністи-
 чну й вважає її тільки сигналом до бо-
 ротьби проти СРСР та проти інших "демо-
 кратичних" республік Східної Європи.
 Своє міркування часопис закінчує сло-
 вами: "Однак совітський народ не має
 слабих нервів і не дасть себе легко
 спровокувати".

Илтанські постанови втратили значення.

Московська конференція продовжуєть-
 ся за планом, установленим на одному з
 перших засідань. Досі міністри велико-
 держав успішно лорутити ряд питань, що
 торкаються майбутнього Німеччини. Тоді
 як дискусії над віднаціфрковуванням за
 зайняли час у засіданнях цілого тижня,
 то справа перенаселення й біженців бу-
 ла обговорювана впродовж одного засі-
 дання.

У своєму плані розв'язки питання
 міністр Бідо запропонував, до біженців
 акнайкорше репатриувати, а націфм дати
 змогу вемігрувати в інші краї. На ні-
 мецьку еміграцію, по думці Бідо, повинні
 погодитися всі, бо дерелюднення Ні-
 мецьчини /пересічно 196 осіб на одні кв.
 км./ в майбутньому може стати загрозли-
 вим. Міністр Бевін додає до міркувань
 попередника свій проєкт, щоб німців
 розселити в однаковій мірі в усіх поло-
 сах Німеччини. При цьому він зажадав
 від СРСР речиння, коли будуть звільнені
 всі німецькі полонені.

Однаково Бевін, як і Маршалл, спро-
 тивлявся планові насильної репатриції
 біженців. На їхню думку, справою запро-
 торених осіб повинна займатися міжнарод-
 ня організація для справ утікачів ІРО.
 На закінчення цього засідання совіт-
 ський представник запропонував створити
 Комітет Чотирьох, що зайнявся б про-
 віркою справ біженців.

Дальші наради, до їх темою були
 справи воєнних відшкодувань і господар-
 ської єдності Німеччини, анзначалися
 великими розходженнями в поглядах пред-
 ставництв окремих великодержав. Особли-
 во Бевін і Маршалл спротивилися совіт-
 ським хаданням 10 мільярдів доларів ні-
 мецьких відшкодувань. Молотов піддер-
 жував свої хадання твердженням, наче б
 Велика Британія і ЗПА вже одержали
 свої відшкодування, бо вони забрали
 всі запаси німецького золота, торговель-
 ну флоту та всі цінні патенти й вина-
 ходи. СРСР, як сказав Молотов, домагаєть-
 ся тільки такої суми відшкодувань, яку
 встановлено на конференції в Ялті.

Відповідаючи на хадання Молотова,
 Бевін сказав, що час покінчити з не-
 оправданими закликами а сторону захід-
 них великодержав, та пробиція вквортити
 предложити листу всіх воєнних відшкоду-
 вав, які Велика Британія вже одержала.
 Маршалл спрестував заклики Молотова при-
 гадков, що німецьке золото віддано до
 диспозитції міжнародного уряду для во-
 єнних відшкодувань. Відносно постанов
 конференції в Ялті міністр заявив, що
 вони тепер втратили своє значення на-
 слідком здійснення постанов потедам-
 ської конференції.

Про справу господарської єдності
 Німеччини найбільше говорив Бідо. За
 його проєктом, від Німеччини треба б
 відділити вугляні райони Руру й Саари,
 бо тільки в цей спосіб можна виключити
 можливість нового розросту німецького
 воєнного промислу й, разом із тим, но-
 вого світового конфлікту. На думку Бідо
 господарська єдність Німеччини повинна
 бути творена поступово. Спершу можна б
 створити центральні уряди для справ
 транспорту й торгівлі, під контролем
 альянтів, а по одержанні гарантій відно-
 сно постійних транспортів вугілля,
 можна б говорити про такі ж уряди для
 інших галузей господарства. Бідо спро-
 тивлявся планові підвищення рівня ні-
 мецької промисловости, бо таке, на його
 думку, могло б стати загрозом безпеки.
 Міністр Бевін заявив, що він не
 може погодитися на проєкти французько-
 го міністра, не обговоривши перед тим
 інших питань. На думку Бевіна, еко-
 номічна цілість Німеччини необхідна.
 На пропозицію Маршала, дебату на
 над цим питанням пересунуено на два дні
 а конференція приступила до обговорен-
 ня проблеми адміністративної єдності

Німеччини і створення німецького цен-
 трального уряду.
 Згідно з планом Бевіна, влада в
 Німеччині мала б бути поділена між цен-
 тральний німецький уряд і уряди феде-
 ральних держав. До компетенції цен-
 трального уряду ввійшли б: 1. вдерження
 політичної цілісти, провадження закор-
 дононої політики, ратифікування держав-
 них договорів та справи еміграції;
 2. юрисдикція; 3. економічні питання з
 закордоннон торгівлею, комунікацією та
 митною політикою; 4. фінансова політи-
 ка, з видаванням банкнотів та контро-
 лем девіз. - Згідно з планом, верховна
 влада була б у руках президента, який
 був би залечний від двох палат. У склад
 першої палати входили б делегати ні-
 мецького народу, а другої - представни-
 ки федерального уряду.

Майбутній уряд Німеччини забез-
 печив би населенню воду охана, зібрань
 релігії та преси. Справи демілітаризації,
 віднаціфкації, розв'язання картелів,
 контролю органів публічної безпеки,
 воєнних відшкодувань, полонених,
 скитальців і воєнних злочинців входили
 б у компетенції АКР.

В КІЛЬКОХ СЛОВАХ

За повідомленням агенції Ройтер, в
 Мадярици, в університетському мі-
 сті Шегед, прийшло до аудару між кому-
 ністами й двома гисляма демонструючих
 студентів. Студентська демонстрація була
 звернена проти урядового плану скасува-
 ть у школах навчання релігії.

Польський ойм одосрав урядове рі-
 шення призначити 35 мільярдів золо-
 тых, цесто ок. 35 мільйонів доларів, на
 розбудову колишніх німецьких територій,
 які зараз опинилися під Польшею. Фонд в
 першій мірі призначений на відбудову
 пристаней Штетіну, Гданьска й Лібав.

З Канади повідомляють, що прем'єр
 Меклізі Кінг введовзі дасть вичер-
 пучі відомості про новий план іміграції
 до Канади. В повідомленні зазнача-
 ється, що країна буде очарована велико-
 душністю нового плану.

В британському парламенті державний
 міністр Гайнд повідомив, що уряд
 передбачає збільшення приділів пеніцілі-
 ми для британської полосої Німеччини.

В американській окупаційній полосі
 Кореї несподівано заарестували 30
 лівонастановлених провідників, які займали
 високі становища в державному адміністр-
 тивному апараті.

На припорушення французької міні-
 стерства праці, у французькій оку-
 паційній зоні Німеччини розпочала працю
 делегація, яка має на меті вивукати бе-
 ред біженців робітників, охочих працюва-
 ти у Франції. Згадана делегація відвідає
 також і інші зони Німеччини.

Австрійський міністр закордонних
 справ, др. Грубер, прибув минулого
 гвхня до Москви.

Згідно з повідомленням англійської
 інформативної агенції з Манили, між
 ЗПА і Філіпінами підписано військовий
 договір. Договір передбачає, що філі-
 пінська армія, детунство й фльота зу-
 дуть випосажені й школені Америквою.

З ЖИТТЯ УКРАЇНЦІВ

Як повідомляє українська преса з
 Німеччини, після випадку в Корн-
 бергу, проголошена голодівка в україн-
 ському таборі в Ельванген. Голодівка бу-
 ла спричинена відкиненням американською
 владою меморіалу скитальців у справі
 скріпінгу. Позбавлених прав ДП в таборі
 начислювалось на 435 осіб, що становило
 майже половину мешканців.

Всі заходи мешканців табору задер-
 жати "закріпінгованих" в таборі не да-
 ли успіхів. Після того, як позбавлені
 прав ДП на означені речиння не дали
 відповідей на запит, чи годяться добро-
 вільно покинути табор, табор був оста-
 влений вартою і розпочалося насильне
 вантаження не-ДП на авто. В першій деф-
 вивезено 100, а другий - біля 150 осіб.
 Решти не знайшли в таборі й рішили, що
 вони з табору вийшли.

Центральне Українське Допомогове
 Бюро в Лондоні має намір зоргані-

й Коха не була настільки безграді,
 щоб не звати, в який спосіб можна б
 "викачати" з селянина хліб і щоб
 надто спіднитися із здійсненням сво-
 го таки закону про віддання землі
 селянинові. Але, згідно з совіт-
 ськими даними, труднощі такі великі,
 з тим. І ті труднощі такі великі, що
 навіть Вікіта Хрушов не зумів доої-
 дати ради з ними в Україні. Треба
 було спровадити не іншого "спеца"
 для тих справ, ах "а-за кордону",
 Лазара Мойсеевича Кагановіча. Хоч
 він бувши швець із Гомеля, то вже
 зумів колись наладити справу со-
 вітського транспорту, зреорганізу-
 вав видобування вугілля й нафти і
 протигнув сітку залізниць у Москві,
 квів вести справу міністра буді-
 вельного матеріалу, тож, напевно,
 зумів навести порядок і в Україні.
 Звичайно, методи тут байдужі і в
 рахубу не входять. Аби тільки
 висліді були.

Загалом, не тільки назначення
 Кагановіча до Києва треба припису-
 вати гостроті кризи, але, мабуть,
 і інші зміни в апараті державної
 адміністрації СРСР. Внутрішня ситу-
 ація Союзу вже перед війною не ви-
 значалася рисами дзеркально-спокій-
 ної; можна б собі уявити, яка вона
 тепер.

За сторін чути голоси, що диплом-
 мата західних держав на конференції
 в Москві мають співзвирішувати не
 тільки питання майбутнього Німеччи-
 ни, але й держати у своїх руках усі
 атути на те, щоб до певної міри
 вплинути на господарське й політичне
 життя СРСР: прийти з поміччю Со-
 юзові в критичну для нього хвилину,
 чи тиском змусити до концесій, яких
 собі так дуже не бажає Москва

зувати в квітні ц.р. малу Виставку Укр-
 їнського Мистецтва, першу в столиці Ан-
 гарії, а в випадку успіху - перенести її
 до ЗПА й Канади. Мета виставки - по-
 знайомити світ принаймні частинно з те-
 першнім станом українського мистецтва
 на еміграції і тим самим звернути увагу
 чужинців на живучість української нації
 до в умовинах повоенних злиднів, даєть-
 ся від своїх батьківщини, змагається
 також і в мистецькій ділянці за своє
 національне обличчя.

В наслідок перегорів американ-
 ської військвої і балгійського уряду в справі примі-
 щення на працю втікачів, які впрішани
 послані до бельгійської держави, де
 ціл з представників утікачів, яка ма-
 ла сама безпосередньо перешкоди
 уможливити життя і праці чужинських
 бітників. Серед 13 делегатів - 12 не-
 товці, естонці, латвіні - по два делега-
 ти українці й поляки - по три; від
 вгослав'янів - один делегат.

Темом спільних конференцій біже-
 ньцької делегації з представниками уря-
 ду й Федерації гірників Бельгії були
 справи договору праці, умов праці й
 мешкань, правового й соціального zabez-
 печення, національно-культурного обу-
 говування, забезпечення родин робітни-
 ків і т.д. Одним з найважливіших пи-
 тань була справа гарантій урядом дого-
 вору праці, що його в практиці підпи-
 сує робітник з підприємцем копальні.

При зустрічах із представниками
 ЦДК української делегати мали змогу
 говорити про відносини в Бельгії та
 умовини життя українців. ЦДК радів, що
 наші втікачі старалися в найбільшій
 кількості дістатися до Бельгії.

В початках цього ц.р. в Чикаго
 відбулося свято в честь Крутанців
 і оп. Ольги Васараб. На святі преде-
 гент реферату про Крути в кінцевих
 своїх словах згадав про нап-табор і
 звернувся до присутніх з закликом уді-
 ляти таборові грошеву допомогу. Заря-
 джена зараз таки на святі збірка дала
 в висліді 100 доларів. Гроші передано
 місцевому Українському Комітетові для
 переслання.

На терені британської полосої Ні-
 мецьчини розвиває незвичайно жа-
 ву добродійну діяльність Санітарно-
 Харитативна Служба. Краєве Представ-
 ництво СХО об'єднує на терені британ-
 ської зони десять станцій. Крім стан-
 цій, діють ще окремі уповноважені
 Краєвого Представництва СХО у двох
 місцевостях. Коштами Представництва
 куплено на загальну суму 2 333 НМ

ВСЯЧИНА

Полонені - ДП.

"Таймс" повідомляє, що від 7.2. ц.р. югослав'янські полонені в брит.зоні Німеччини користуються правами ДП.

Кінець доби безбожництва?

"Ми переживаємо смерть історичного лібералізму" - твердить Шін, американський католицький священник і професор. "Лібералізм, подібно сыяному году диникуві, не може нам показувати годин в темноті.бо він може функціонува-

ти тільки в тих кругах, які мають за базу мораль". Як другу правду нашого світу, Шін називає факт, що ми причаляли остаточно до берега безбожницької ери нашої цивілізації. "Нова ера, в яку ми входимо", - заявляє Шін, - "це релігійна фаза історії людства".

Світовий Конгрес церков.

4.3. ц.р. до Льодюну прибула делегація Світової Церковної Ради, під проводом шведського єпископа Бріліота Бекс'є. Делегація відвідала православної церкви, з метою порозумітися з їхніми керівниками, в справі Світового Церковного Конгресу, який повинен відбутися в Амстердамі в 1948р.

медикаментів. Із каси Представництва введено допомог, позичок та ліків на суму 13 000 МН. З уваги на факт, що після перевірки українських ДП певна кількість осіб залишилася без дотеперішньої опіки УНРРА, значення загально допомогового реферату набуває першорядної ваги. Краєва Управа вирішила уфундувати три стипендії для високошкільної молоді. Відділ допомоги воєнополоненим та політичним в'язням розвинув активнішу діяльність з хвилюючою, коли в британській зоні появилася більше число воєнополонених. За час від 1.5.46. до 31.12.46. Представництво мало прибутків на суму 99 210 МН, а витрат - на 45 376 МН.

З ЖИТТЯ В ТАВОРІ

Автомеханічна й Шоферська Школа.

Започатковані при кінці серпня 1945 р. Шоферські Курси тривали 1 в 1946 році. В Белларії існували 10 загально таборових відділів, два старшинські і 2 - для студентів; разом 14 відділів. Початково фреквенція була незвичайно велика. До цього ж у Курені Молоді організовано з почтком вересня 1945 р. чотири відділи. Пізніше повстали ще два відділи, так, що разом Курси охоплювали біля 190 юнаків. Загальне ж число учасників курсів зросло в листопаді 1945 р. до 1 150.

Метою курсів було вишколити добрих шоферів, яких західно-українська суспільність перед війною майже не мала; дивізії ж випустила їх мало. Осінню 1946 р. при Варстатовій Сотні powstała Автомеханічна й Шоферська Школа. Її завданням є дати курсантам знання з автомеханіки й шоферства. Наплив курсантів був такий великий, як у жодній іншій школі. Опоратчно організувалися один автомеханічний і чотири шоферські відділи.

Навчання розпочалося 6.листопада 46 р. Не дивлячись на те, що англійська команда відмовила приділяти учням школи харчові добавки, фреквенція не зменшилася. В днях від 29 -30 листопада 46 р. відбулись іспити для кандидатів для шоферів. До іспиту приступило 69 осіб, що з них 44 кандидатів допущено до ізди. Після іспитів з Ізди Іспитова Комісія признала:

а./ право їзди I і II класи 8 особам
б./ право їзди III класи 26 "

Крім того видано тех право їзди тим, що раніше здали теоритичний іспит і їздять уже в автоколоннах. Таким чином одержали право їзди 47 осіб.

Для науки й розваги.

Відносно недавно на терені табору появилася ще одна культурна розвага, який вартувало б присвятити декілька слів, це т.зв. "Кіно-пересува" на вузько-лентний фільм.

Висвітлюванням сеансів займається хор Мартинук при допомозі кінооператора Шилкевича. По сьогоднішній день висвітлено в ब्लюкових читальних Таб. Тов."Просвіта" понад 50 сеансів, в залі таборового Театру, для шкіл, - 3, в приміщенні Шкільного Блюку окремо для Технічної Школи/ - 3 сеанси. Поважною перешкодою в висвітлюванні фільмів було ненормальне депровадження електричного струму з німецьких електривень.

Під час згаданих сеансів висвітлено доара 40 фільмів. Їх тематика була в головному наукового і в декількох випадках, розривкового характеру. З наукових можна б назвати: "Життя мурашок", "майовий хрест" і т.п. - із природничої серії, "Гірництво", "металургія", "Цукроварство" і т.п. - з серії промислу, та "Відливи з бронзу", "Гончарство" і т.п. - з серії виробництва. Розривкові фільми - це "Мікі-маус", "Ра-белден" і. ін.

Тому, що фільми були беззвучні, під час сеансів були необхідні лектори, які пояснювали б глядачам дію. Допоміжними в цій діяльності стали: хор Мартинук, інж. Стахів і хор Гаврих, які взяли на себе обов'язки пояснювачів.

До-Т.

ОГОЛОШЕННЯ

Комісія Верифікації та Відновлення документів Студій подає до прийнятого відомо список осіб, які стараються про верифікації або відновлення своїх документів:

1. Забара Олег	верифікує	Свідцтво Зрілості
2. Бучок Роман	"	"
3. Стрільчик Степан	"	"
4. Гуцул Петро	"	"
5. Паламарчук Осип	"	"
6. Бартків Дмитро	"	"
7. Атаманчук Василь	"	"
8. Задорожний Микола	"	"
9. Юркевич Теодор	"	"
10. Бучинський Ярослав	"	"
11. Рясилук Богдан	"	"
12. Давцівський Богдан	"	"
13. Криворучка Володимир	"	"

24. Чалыкович Орій	"	"	"
15. Норичийки Лев Богдан	"	"	"
16. Скрибайло Степан	"	"	"
17. Федиччук Ігнатій	"	"	"
18. Яворський Володимир	"	"	"
19. Якубак Михайло	"	"	"
20. Яремчук Ілля	"	"	"
21. Катошук Володимир	"	"	"
22. Хдан Степан	"	"	"
23. Когутяк Михайло	"	"	"
24. Козак Дмитро	"	"	тех-механіка
25. Миколишин Іван	"	"	зак.торг.шкл.
26. Михальчук Василь	"	"	"- ліс.-"
27. Пилипак Степан	"	"	"- торг.-"
28. Дюк Петро	"	"	"- ліс.-"
29. Костяшин Мирослав	"	"	"- тех.-"
30. Турко Осип	"	"	"- ліс.-"
31. "Аркевич "икола	"	"	"- ліс.-"
32. Сергійук Михайло	"	"	"- 6.кл.гімн.
33. Семейко Богдан	"	"	"- трг.-"
34. Стародуб Мирослав	"	"	"- тех.-"
35. Трохлик Андрій	"	"	"- ш.-матр.-"
36. Шайденко Павло	"	"	зак.3-ох.рід.ФТ.
37. Шведа Петро	"	"	"- торг.школа
38. Ложечник Михайло	"	"	"- техника-механ.
39. Сергійчук Микола	"	"	"- лісової школи
40. Савчук Володимир	"	"	"- майстра куван.кон
41. Стамарівський Михайло	"	"	"- ліс.-"

Хто з таборанців має відомості, що заперечують управління внескодавля на згадани документи, хай зголосяться в Верифікаційній Комісії, яка урядє в своєму приміщенні, в годинах 9 -11.

До відома Читачів!

Оцим подаємо до відома, що наша газетка, з датов 6.4.47.р., не появиться. Появи слідуючого числа великоднього, можна сподіватися на 12.4.ц.р. Усіх дописувачів просимо надіслати святочні матеріали, найдалі до неділі, 6.4. ц.р.

Редакція.

Поправка

Ш.Читачів просимо виправити помилку, що трапилася в попередньому числі нашої газети, й читати в зароловній частині дату: "Неділя, 23.3.1947", замість "Неділя, 26.3.1947.р."

Редакція.

В КРИВОМУ ДЗЕРКАЛІ

Англійський "Пріма Априліс" або: "Ось тобі родина, ось тобі Німеччина!"

